

De Verwende Prinses

Karen van Holst Pellekaan &
Myra Emmen Riedel

Paolo

bijlage I

Pappa en mamma zijn koning en koningin.

Dus Rosa is een prinses.

Zo is dat nou eenmaal.

En als je een prinses bent, woon je in een kasteel.

Een kasteel is een héél groot huis.

Met honderd torens op het dak.

Rosa mag alles, want prinsessen mogen alles.
Elke dag taart eten.
Met chocola, slagroom en roze suiker.
Zoveel als ze maar wil.
Zelfs als ze taartjes uit het raam wil gooien,
dan mag dat.

'Ik wil snoep!', brult Rosa. Wat kan ze hard brullen!

Daar komt Buffie al met een grote schaal.

Buffie is de lakei. Lakeien werken in kastelen.

Hij moet Rosa's bed opmaken, Rosa's speelgoed opruimen,

Rosa's pannenkoeken bakken.

Buffie blijft altijd vriendelijk, want dat hoort.
Terwijl hij Rosa soms wel even in een grote taart zou willen stoppen.
Dat doet hij natuurlijk niet echt.
Hij denkt het alleen maar.

Buffie moet ook elke dag spelletjes met Rosa doen.
Boompje klimmen, bootje varen, tikkertje, trampoline springen.
Zijn ze net aan het paardje rijden, wil ze weer iets anders.
'En nu wil ik verstoppertje doen!' brult ze dan.
En ze kan hard brullen!

Buffie's oren doen er pijn van.

Hij zou de prinses het liefst een tijdje aan de gordijnrails hangen. Maar dat doet hij natuurlijk niet echt.

Hij denkt het alleen maar.

Op een avond komen er veel belangrijke gasten naar het kasteel.
Koningen en koninginnen, burgemeesters en ministers.
En ook een beroemde zangeres. Die gaat zingen.
Het feest is alleen voor grote mensen.

'Ik wil niet naar bed', brult Rosa.

Wat kan ze toch akelig hard brullen!

Buffie zegt dat het bedtijd is. Maar Rosa stampet met haar voeten.

'Nee!' krijst ze.

Buffie zou haar graag in een vloerkleed willen rollen.

Maar dat doet hij natuurlijk niet echt.

Hij denkt het alleen maar.

O, wat kan de zangeres mooi zingen. Rosa vindt het prachtig.

Ze klapt heel hard in haar handen.

'Ik wil ook zangeres worden', brult ze, harder dan hard.

'Natuurlijk mag jij zangeres worden, schatje', zeggen haar papa en haar mama.

'Maar nu eerst naar bed'.

Maar Rosa wil niet. Ze gaat zangeres worden. Niet morgen. Maar nu!

Ze begint te zingen. Nog harder dan hard. En vals.

Buffie zou haar het liefst met een catapult naar de maan schieten.

Niet echt natuurlijk. Dat denkt hij alleen maar.

'Misschien moet ze op zangles', stellen papa en mama voor.

De volgende dag komt er een zangleraar.
De knapste van het land.
'Do, re, mi, fa, sol', zingt hij. En la, ti, do
en nog een keer. En dan weer overnieuw.
Rosa vindt oefenen saai.
Het duurt veel te lang.

'Ga jij maar weg, ik kan het al',
brult ze. **'Ik ben een prinses. En**
prinsessen kunnen alles'.
De zangleraar vertrekt. Zijn oren doen pijn.

‘Nu wil ik eruit zien als een zangeres!’ Buffie moet jurken kopen.
In felle kleuren. En ook schoenen, kettingen en een hoed met veren.
Want dat dragen zangeressen.
Rosa probeert alles aan, maar ze vindt niks leuk.

Buffie zou haar het liefst in
een koffer duwen en haar daar
een tijdje laten zitten.
Niet echt natuurlijk.
Hij denkt het alleen maar.

Rosa is klaar om op te treden.

Iedereen moet komen luisteren. 'Een optreden, prinses Rosa?

Is dat niet wat snel?' Vraagt Buffie heel beleefd.

Rosa schudt haar prinsessenhoofd. Alle kinderen van het hele land moeten komen. **'Ik wil een volle zaal!'**, brult ze.

En de ruiten trillen ervan.

Die avond zit het kasteel tjokvol.
Buffie moet alle kinderen van het land
een glaasje limonade brengen.
En ook snoepjes. Hij rent zich rot.

En Rosa doet niks. Ze brult alleen
maar. Buffie zou haar het liefst op
een kameel de woestijn in sturen.
Niet echt natuurlijk?

Ja, wel echt!

Want hij heeft er schoon genoeg van.

Hij pakt Rosa beet.

Eerst stopt hij haar midden in een grote taart.

Daarna hangt hij haar aan de gordijnrails.

Hij rolt haar in een vloerkleed
en schiet haar met een catapult naar de maan.

Hij stopt haar een tijdje in een koffer
en stuurt haar lekker lang op een kameel door de woestijn.

Zo, dat lucht op!

En Rosa?

Die is er stil van. Erg stil. Ze houdt haar adem in.

Wat is dat heerlijk rustig!

Maar dan doet ze haar mond open...

Om te brullen? Om te krijsen? Om te zingen?

Nee!

Om te lachen. Rosa kraait van plezier.

Haar prinsessenbuik schudt er van.

En wanneer ze uitgelachen is, brult ze:

Nog

een

keeeeen nee